

15 Febr. 1918.

No. 4.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Uwe handen hebben mij gemaakt en bereid; maak mij verstandig, opdat ik uwe geboden leere.

Ps. 119: 73.

OM GEESTEN TE BEPROEVEN

door

JOSEPH SMITH.

Uit hetgeen de apostelen hebben geschreven valt duidelijk op te maken dat er in hunne dagen vele valsche geesten bestonden, die uitgingen over de wereld, en dat er een onderscheidingsvermogen voor noodig was die God alleen geven kon om deze valsche geesten te ontdekken en om aan te toonen welke geesten van God afkomstig waren. De wereld in 't algemeen is ten zeerste in onwetendheid geweest met betrekking hiertoe, en hoe kon het ook anders, „want niemand kent de dingen Gods dan door den Geest van God”.

Een groot nadeel hieromtrent is dat de menschen onbekend zijn met den aard der geesten, met hunne macht, hunne wetten, regeeringen, intelligenties, enz., en zich verbeelden dat waar er slechts sprake is van iets dat op macht gelijkt, op openbaring, of een gemanifesteerd visioen, zulks van God moet zijn. Vandaar dan ook dat de Methodisten, de Presbyterianen en anderen, dikwijls eenen geest bezitten die hen terneder zal werpen en andersins, terwijl ondertusschen al de levensopenbaringen geheel en al schijnen te hebben opgehouden. Zij veronderstellen dan dat dit de macht is van God, en eene heerlijke manifestatie van godswege. Wat voor een manifestatie echter is het evenwel? Wordt er eenige intelligentie geopenbaard? Zijn de voorhangsels des hemels op zijde geschoven, of worden de oogmerken Gods ontvouwd? Hebben zij eenen engel gezien en daarmede omgang gehad — of hebben zich de heerlijkheden der toekomst voor hunne oogen geopend? Neen, maar hunne lichamen hebben zich tijdelijk ten leven onttrokken, de werking van hunnen geest is opgeschort, en alle verklaringen die van hun kunnen worden verkregen wanneer

eindelijk de toestand van trance schijnt te hebben opgehouden, is een kreet van „heerlijkheid” of „halleluja” of de een of andere onsamenhangende uitdrukking, maar toch, zij hebben zich „in de macht” bevonden.

De „Shaker” zal zich op zijne hielen ronddraaien, gedwongen daartoe door een bovennatuurlijke macht of geest, en hij denkt dan dat hij gedrongen is geworden door den Geest van God; en de „Springer” zal opspringen en zich verliezen in alle soorten van buitengewonigheden. Een Methodist zal, onder den invloed van zoodanig een geest luide gillen, veronderstellende dat zijn schreeuwen den hemel zal bereiken, terwijl de Kwakers bewogen worden, zooals zij denken, door den Geest van God, om stil te zitten en niets te zeggen. Is God de veroorzaker van dit alles? Zoo Hij niet de daarsteller van dit alles is, welke der verschillende symptomen erkent Hij dan wel en welke niet? Een zoodanige heterogene massa van verwarring kan toch niet het koninkrijk der hemelen ingaan?

Elk hunner beweert bevoegd te zijn den geest van zijnen naaste te kunnen beproeven, maar geen een hunner kan zijn eigen betrachten, en wat is hiervan de reden? Omdat zij geen sleutel bezitten om het geheim te ontsluiten, geen maatstaf waarmede kan worden gemeten, en geen toetststeen waarmede getoetst kan worden. Kan iemand de lengte, de breedte en de hoogte vertellen van een gebouw, zonder een maatstaf? Kan iemand de kwaliteit der metalen onderzoeken zonder eenen toetststeen; of de bewegingen der planeten aanduiden zonder eene kennis te bezitten van de sterrekunde? Zekerlijk niet; en waar een zoodanige onwetendheid ten toon wordt gespreid met betrekking tot een geest van deze soort, hoe dan kan men een engel des lichts omschrijven? Als Satan zou verschijnen als iemand gehuld in heerlijkheid, wie dan kan zijne kleur onderscheiden, zijne teekenen, zijne verschijning, en wat daarmede samenhangt, — of wat is de manier waarop hij zich openbaart? Wie kan onderscheiden den geest van de Fransche profeten met hunne openbaringen en visioenen, en hunne macht van openbaringen? Of wie kan klaarlijk omlijnen de geesten der Irvingianen, met hunne apostelen en profeten, met visioenen en talen, uitleggingen, enz.? Of wie kan aan het daglicht brengen en de verborgen geheimenissen ontvouwen van de valsche geesten die zoo dikwijls geopenbaard zijn geworden onder de Heiligen der Laatste Dagen?

Wij antwoorden dat niemand zulks kan doen zonder het Priesterschap, en zonder eene kennis te bezitten van de wetten waardoor de geesten worden bestuurd; want „niemand kent de dingen Gods tenzij door den Geest van God,” en zoo kent ook niemand den geest des duivels, zijne macht en zijnen invloed, dan door eene intelligentie te bezitten die meer is dan menschelijk, en die door middel van het Priesterschap

de raadslachtige handelingen van zijne — des duivels — verleidingen te ontvouwen weet. Ook Satan maakt dikwijls gebruik van den vorm waarin engelen verschijnen, van den door hen gebezigten geheiligden blik en beweging, alsmede wordt door Satan menigmaal gebruik gemaakt van een soort ijver voor de heerlijkheid, schijnbaar van God, tezamen met een soort genadigen invloed, eene goddelijke verschijning, gehuld in een heilig kleed, dingen allemaal welke karakteristiek zijn aan ware hemelgezanten.

Iemand moet, zooals wij reeds zeiden, de onderscheiding der geesten bezitten, om deze dingen te kunnen verstaan, en hoe zou hij deze gave erlangen wanneer er geene gaven des geestes bestaan, zooals velen van onze bestrijders vermeenen te moeten zeggen? Hoe, verder, kunnen deze gaven worden verkregen zonder openbaring? „Christus is ten hemel gevaren en heeft den menschen gaven gegeven, en Hij gaf sommigen om Apostelen te zijn, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot Evangelisten, en sommigen tot Herders en Leeraars.” En hoe werden deze Apostelen, Profeten, Evangelisten, Herders en Leeraars gekozen? Door profetie (openbaring) en door het opleggen der handen: — door eene goddelijke mededeeling alzoo, en eene van Godswege aangestelde verordening — door middel van het priesterschap, samengesteld door en naar de orde van God, door goddelijke aanstelling. De Apostelen van ouden tijd hielden de sleutelen van dit Priesterschap — van de geheimenissen van het koninkrijk van God, en dientengevolge waren zij in staat om alle dingen te ontsluiten en te ontsluiëren die betrekking hadden op den bestuursvorm der Kerk, het welvaren van de gemeenschap, de toekomstige bestemming van den mensch, en den wil, de macht en den invloed der geesten; want zij konden hen — de geesten — naar gelieven beheerschen; hen in den naam van Jezus gebiedende uit te varen, terwijl zij in staat waren hunne ongelukaanbrengende en mysterieuze handelingen aan het licht te brengen waar zij hun bezig zagen zich te trachten der Kerk in een godsdienstig en heilig kleed voor te stellen, op 't zelfde oogenblik hunne plannen volvoerende om de belangen der Kerk en het verspreiden der waarheid tegen te werken. Wij lezen van hen dat Zij „de duivelen uitwierpen in den naam van Jezus”, en waar eene vrouw met eenen waarzeggenden geest bezielde scheen te zijn, riep zij uit voor en van Paulus en Silas, „deze zijn dienstknechten des Allerhoogsten God, om ons den weg der zaligheid te toonen,” op welke wijze alzoo den geest ontdekt werd.

En hoewel zij gunstig van hen sprak, gebod Paulus den geest van haar uit te gaan, zoodoende zich reddende van opspraak en verkeerde gevolgtrekkingen die, door zich verder met haar in betrekking te stellen, over hunne hoofden zoude zijn gekomen, daar de ontwikkeling der slechte beginselen harerzijds, zekerlijk den apostelen verweten

zoude zijn geworden, hadden zij den boozen geest niet bestraft.

Een macht hieraan gelijksoortig bestond er in de verschillende eeuwen door middel van het Priesterschap. Mozes kon de macht der tovenaars aan het licht brengen, en aantoonen dat hij zelve Gods dienstknecht was. Hij wist, door middel van openbaring, dat Israël, tijdens hij zich op den berg bevond, betrokken was in afgoderij; hij ontwikkelde de zonde van Korach, Dathan en Abiran, bracht de werkwijze aan het licht van sterrenwichelaars, en wees daartegenover de ware profeten des Heeren aan. Jozua wist hoe de daad van den man die zich het Babelsch kleed had toegeëigend aan het licht te brengen. Micha kon den valschen geest aanwijzen waardoor de vierhonderd profeten werden bestuurd; en als zijn raad ware aangenomen geworden, dan zouden vele levens gespaard zijn gebleven (2 Kron. 18). Elia, Eliza, Jesaja, Jeremia, Ezechiël en vele andere profeten bezaten deze macht. Onze Zaligmaker, de apostelen, en zelfs de leden der Kerk waren met deze gave begiftigd, want zoo zegt Paulus (1 Cor 12). „Den een is de gave der talen gegeven, aan een ander de uitlegging der talen, aan een ander het werken van wonderen, aan een ander profetie, en aan nog eenen ander de onderscheiding der geesten.” Alle deze gaven ontstonden door denzelfden Geest, en waren de gaven van God. De gemeente te Efeze was door dit beginsel in staat gesteld hen te betrachten die zeiden dat zij apostelen waren en het bleken niet te zijn, weshalve zij hen leugenaars bevonden (Openb. 2:2).

De dingen tot in den grond nasporende, en uit een wijsgeerig oogpunt beschouwende, zullen wij een zeer stoffelijk verschil bevinden tusschen het lichaam en den geest. Van het lichaam wordt verondersteld dat het georganiseerde stof is, en de geest wordt, door velen, gedacht onstoffelijk te zijn, zonder eenige zelfstandigheid. Met betrekking tot dit laatste standpunt zijn wij zoo vrij met dezulken van meening te verschillen, en beweren wij dat de geest eene zelfstandigheid is; dat hij zelfs stoffelijk is, maar dat hij zuiverder is, meer elastische en verfijnde stof dan het lichaam; dat hij vóór het lichaam bestond, in het lichaam kan bestaan, en dat hij, afgescheiden en afgezonderd van het lichaam, bestaan zal, wanneer namelijk het lichaam tot vertering zal overgaan in het stof, en dat, in de opstanding, hij, opnieuw met het lichaam vereenigd zal worden.

Zonder te pogen dit raadselachtige verband te omschrijven, en de wetten die het lichaam en den geest des menschen beheerschen, hunne betrekking tot elkander, en het voornemen van God in verband met het menschelijk lichaam en den geest, zou ik alleen willen opmerken dat de geesten des menschen eeuwig zijn, dat zij worden bestuurd door hetzelfde Priesterschap als waardoor Abraham, Melchisédek en de Apostelen werden bestuurd; dat zij georganiseerd werden

overeenkomstig dat Priesterschap dat eeuwig is, „wat is zonder begin van dagen of einde van jaren,” — dat zij allen zich bewegen in hunne respectieve sfeeren, en dat zij bestuurd worden door de wetten van God; en dat, ten tijde dat zij op aarde verschijnen, zij zich in eenen proefstaat bevinden, en zich toebereiden, wanneer rechtvaardig, voor een toekomstige en grootere heerlijkheid; dat de geesten van goede menschen buiten de hun voorgeschreven grenzen, zich niet met de boozen in kunnen laten want, „Michaël, de aartsengel, durfde geene beschuldiging in te brengen tegen den duivel, maar zeide: de Heere bestraffe u, Satan.”

Het schijnt eveneens dat ook de booze geesten hunne grenzen kennen, hunne banden en de wetten waardoor zij worden bestuurd en beheerscht, alsmede dat zij hunne toekomstige bestemming kennen; vandaar dat bij zekere gelegenheid ze zeiden tot onzen Verlosser: „Zijt gij gekomen om ons te pijnigen vóór den tijd,” en toen de Satan zich voor den Heere stelde onder de zonen van God, zeide hij „dat hij ging naar en van de aarde om die te doorwandelen;” en bij voorkeur wordt hij de vorst van de machten der lucht genoemd; terwijl het klaarlijk blijkt dat zij, — de booze geesten — een macht bezitten die niemand anders dan zij die het Priesterschap bezitten, kunnen beheerschen, zooals wij reeds hebben betoogd in het geval van de zonen van Scheva.

Behoudens dat in de verschillende dolende godsdienstsecten van den lateren tijd zich allerlei zoogenaamde „krachten” op bedriegelijke wijze „bovennatuurlijk” hebben gemanifesteerd, heeft ook de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen eveneens haar valsche geesten gehad, en aangezien zij opgebouwd is uit al die onderscheiden secten elke varieerende opinie van belijdenis prefereerende, terwijl zij geweest is onder den invloed van zoovele soorten van „geesten”, behoeft het geene verwondering te wekken dat er onder ons valsche geesten werden en nog worden bevonden.

Spoedig nadat het evangelie in Kirtland was daargesteld geworden, en gedurende de afwezigheid van de autoriteiten der Kerk, werden vele valsche geesten binnegeloodsd, vele valsche visioenen werden er gezien, en wilde hartstochtelijke begrippen werden gekoesterd. Onder den invloed van zoodanige „geesten” renden mannen naar buiten, sommigen hunner zich neerzettende op boomstronken, waar zij allerlei wilde kreten uit'ten, en velerlei buitensporigheden bedreven. Eén zeker man hield er een soort bal op na die, zoo zeide hij, hij door de lucht had zien vliegen totdat, de bal bij een zeker punt gekomen, de man zich genoodzaakt had gezien in de top van een boom te klimmen, wat zijn leven zou hebben gered; en vele, soortgelijke, belachelijke dingen werden verhaald, alle er op berekend om de Kerk van God in ongenade te brengen, en den Geest Gods te verdrijven, ontworte-

lende en verwoestende die heerlijke begijnselen welke ontwikkeld waren geworden voor de zaligheid van het menschelijk huisgezin.

Toen evenwel de autoriteiten terugkeerden werd de geest openbaar gemaakt; de leden die zich aan de valsche begrippen hadden overgegeven werden voor de vierschaar gedaagd, en zij die zich niet wilden bekeeren en den valschen geest verzaken, werden afgesneden.

Bij een volgende periode was een „Shaker” geest op het punt de Kerk te worden binnengevoerd, en bij nog weer een andere gelegenheid de zich onder de Methodisten en Presbyterianen manifesterende macht waardoor onder die secten werd veroorzaakt dat de menschen zich zoo maar op den grond lieten vallen, maar ook die geest werd bestraft en onderdrukt, en zij die zich niet aan regelmaat wilden onderwerpen werden van hun lidmaatschap beroofd. Ook hebben wij broeders en zusters gehad die de gave van talen valschelijk bezaten. Zij spraken dan op onnatuurlijke, murmelende manier, en hunne lichamen werden daarbij verwrongen, op dezelfde wijze als waaraan de Irvingianen zich voorheen overgaven, terwijl er, daarentegen, niets onnatuurlijks is in den Geest van God. Eén zoodanig geval deed zich voor in Opper-Canada, alwaar de zich manifesterende geest bestraft werd door den presideerenden Ouderling. Een ander geval was dat van een vrouw, nabij dezelfde plaats, die beweerde de „onderscheiding der geesten” te bezitten. Zij begon een andere zuster van zaken te beschuldigen waarin zij niet had overtrede, maar wat, zoo zei de beschuldigster, zij wist door „den geest”. Nadien bleek de beschuldiging valsch te zijn. Daarop echter trad zij op als beschuldigster der broederen met het onderzoek belast. Hier evenwel school haar bewezen fout, want niemand kan, door de gave van „onderscheiding der geesten”. eene beschuldiging inbrengen tegen iemand anders. Beschuldigden moeten hunne schuld klaar en bepaald bewezen zien, of zij gaan vrij uit.

Ook zijn er zoogenaamde „bedienende engelen” in de Kerk geweest, welke namelijk van den Satan waren, verschijnende als „engelen des lichts”. Een zekere zuster in de Staat New-York had een visioen, en zij zei dat haar gezegd was geworden naar een zekere plaats te gaan in het woud, alwaar haar een engel zou verschijnen. Op den vastgestelden tijd ging zij, en zag een met glorie omschenen persoon nederdalen, door wit omstraald, en met zandkleurig haar; hij begon met haar te vertellen God te vreezen, voorts zeggende dat haar echtgenoot tot groote dingen was geroepen, maar dat hij niet verder dan honderd mijlen van huis moest gaan, of wel hij zou niet terugkeeren, terwijl daarentegen God hem heeft geroepen om te gaan naar de einden der aarde, en hij is sedert dien meer dan duizend mijlen van huis geweest, en nog steeds in leven. Vele ware dingen werden door dien persoon gesproken, en eveneens vele dingen die valsche waren.

Evenzoo hebben wij broeders en zusters gehad die openbaringen hebben geschreven, en die zich op den voorgrond hebben gedrongen om de Kerk te leiden. Zoo iemand was een nog jeugdige jongeling in Kirtland, Isaac Russel van Missouri, en Gladden Bishop en Oliver Olney van Nauvoo. De jongeling houdt nu verblijf bij zijn ouders die zich aan de wetten der Kerk hebben onderworpen. Mr. Russel hield verblijf in Far West, waar vandaan hij, geleid door drie Nep-hieten, naar het Rotsgebergte vermeende te zullen gaan. De Nephieten evenwel kwamen nimmer, en zijne vrienden, behalve enkelen van zijne bloedverwanten, verlieten hem allen, en sedert dien zijn zij allen door de menigte verstrooid geworden. Mr. Bishop werd voor den Hoogen Raad gedaagd, zijne papieren werden onderzocht en verbrand, en hij van de Kerk afgesneden. Hij erkende de rechtvaardigheid van het besluit, en zeide „dat hij nu zijne dwaling inzag, want als hij door de eens gegeven openbaringen geleid was geworden, hij had kunnen weten dat niemand, behalve Joseph Smith, het recht had der Kerk openbaringen voor te schrijven,” en hij verzocht zijnen broederen hunne voorbedding, alsmede dat hem vergiffenis mocht worden geschonken. Mr. Olney eveneens werd voor den Hoogen Raad gedaagd, en ook hem werd zijn lidmaatschap ontnomen, omreden hij zijne geschriften niet getoetst wenschte te zien aan het woord van God; daardoor klaarblijkelijk bewijzende dat hij de duisternis liever had dan het licht, wijl zijne werken boos waren.

OORDEELT NIET.

(Overgenomen)

Daar staat het vóór ons, een van die geweldige woorden van Jezus, die met machtig geluid verre uit klinken boven het kleinschielijk gedoe van onze wereld. Zij staan daar als de reusachtige pyramiden in Egypte's woestijnen, die den stroom der eeuwen aan zich laten voorbijgaan en rustig vast staan in den oceaan van den tijd. Jaren komen en gaan, menschengeslachten volgen elkaar op, verbaasde blikken staren op tot hunne hoogte en geweldige vormen, maar zij doen, alsof zij met deze wereld en met den tijd niet te maken hebben; zij behooren aan de eeuwigheid. Zoo komen de gedachten en de woorden van den grootste onder de kinderen der menschen uit de diepste diepte des levens naar de oppervlakte en vertoonen zich aan kleine menschen, die leven te midden van voorbijgaande dingen, onderworpen aan tijd en vergankelijkheid. Stervelingen kennen niet anders als wat leeft aan de oppervlakte, zij beoordeelen menschen en dingen en gebeurtenissen naar den maatstaf van hun eigen kleinheid en bekrompenheid; hun inzicht, hun begrijpen, hun oordeelen wortelt niet in de diepte, niet in den eeuwigen grond der dingen. Waarheid

is voor hen, wat hun waarheid schijnt, maar zij weten niet wat de waarheid is. En zij kunnen het niet weten.

Daar is slechts Eén, die de volle waarheid kent omtrent menschen en gebeurtenissen en die Eéne is God.

„Oordeelt niet” — daar is slechts Eén, die mag en kan en zal oordeelen en Hij zal oordeelen met een rechtvaardig oordeel. Wij kunnen over de wijze, waarop dat oordeel zal plaats hebben van meening verschillen en de voorstelling van Jezus aangaande deze dingen behoeft de onze niet te zijn, maar dat verandert niets aan de waarheid, dat niet aan menschen, maar aan de hoogste Gerechtigheid, de diepste Wijsheid, aan den eeuwigen God het oordeel is. Jezus denkt aan een grooten gerichtsdag, waarop allen zullen verschijnen voor den troon des Almachtigen. Laat dat zoo zijn, laat het niet zoo zijn — het doet er niet toe, dat betreft alleen den vorm. Maar wij gelooven aan een eeuwig Gerechtigheid en op hare uitspraak mogen wij ons rustig verlaten. Zij dwaalt niet.

Maar, vraagt ge, mogen wij dan in 't geheel niet oordeelen? Worden wij niet iederen dag, ieder uur tot oordeelen geroepen? Ligt aan elke keuze, die wij doen, elk besluit, dat wij nemen, iedere handeling, die wij verrichten niet een oordeelen ten grondslag? Kunnen wij onze houding ten opzichte van menschen en dingen wel bepalen zonder wikken en wegen, zonder oordeelen? Natuurlijk kunnen wij dat niet — wij moeten oordeelen. Maar laten wij onszelf er wel goed van doordringen, dat wij alleen kunnen oordeelen naar den indruk, dien wij van een en ander ontvangen en dat dit oordeel dus nooit anders als eenzijdig en oppervlakkig kan zijn, slechts stukwerk is, nooit den geheelen mensch kan omvatten, nooit een gebeurtenis in haar volle beteekenis kan verstaan. Oordeel, veroordeel, als ge wilt van een mensch zijn handelingen, zijn woorden, zijn gedragingen — gij kunt daar niet buiten, maar den mensch zelf, den geheelen mensch, ook den verborgen mensch, ook wat in hem sluimert kent gij niet. Wat weet gij van de moeilijkheden en bezwaren, die God aan die ziel heeft in den weg gelegd om haar te vormen en om haar te bereiden tot hetgeen, waartoe Hij haar bestemd heeft? Jezus haatte en veroordeelde iedere zonde, maar hij haatte en veroordeelde den zondaar niet. Oordeel, tred met gestrengheid op tegen alles, wat gij verkeerd acht in een mensch, maar verwerp hem niet. Blijf gelooven, dat ook hij is een schepsel des Allerhoogsten, in wien Hij een kiem van Zijn eigen leven neerlegde, met wien Hij den weg zal gaan der hoogste Wijsheid en Liefde en die evenzeer deelgenoot is der beloften, die God ons allen, het meest den reinsten en besten heeft in het hart gelegd. God wil niet, dat er ook maar één verloren gaat.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

MICHA 4:1-3.

„Maar in het laatste der dagen zal het geschieden dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvelen; en de volken zullen tot hem toevloeien. En vele heidenen zullen henengaan, en zeggen: Komt en laat ons opgaan tot den berg des Heeren, en ten huize van den God Jakobs, opdat Hij ons leere van Zijne wegen, en wij in Zijne paden wandelen; want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem.”

Deze tekst, die wij vinden in Micha 4:1,2, vinden wij eveneens, woordelijk, geschreven in Jesaja 2:2,3, en volgens de nieuwere bijbeluitleggers is de tekst gevonden in de hoofdstukken van Micha alleen oorspronkelijk. Dat wil zeggen dat dit gedeelte van het bijbelwoord waarin deze tekst ook in Jesaja voorkomt, niet door dien profeet geschreven zou zijn, maar ontleend aan de tekst te vinden in Micha. Op 't zelfde oogenblik wordt door die bijbeluitleggers twijfel uitgesproken of de woorden ook zelfs wel van Micha zijn, aangezien heel het gedeelte wat er aan vooraf gaat en wat er op volgt, over geheel andere onderwerpen schijnt te handelen.

Hoe dit ook zij, één ding is zeker: dat de profeten van God van die dagen, als met grooten ziensblik vooruit zagen in de gebeurtenissen der verre toekomst, want geen enkele profetie in heel den bijbel is er te vinden die zóó duidelijk weergeeft hetgeen door de Heiligen der Laatste Dagen wordt beweerd, dat namelijk het dezen tijd is waarin de godsvoorspelling daarin opgesloten, in vervulling is gekomen.

De berg van het huis des Heeren! Vast aangenomen is alzoó hier in deze profetie dat er in het laatste der dagen een Huis des Heeren zoude zijn. Wat was in vroegere dagen het Huis des Heeren? Niet een vergaderplaats van de leden van Gods Kerk, maar daarentegen de tempel waarin de heilige verordeningen van den grooten Jehova, aan het volk van Israël bevolen, werden ten uitvoer gelegd. De vergaderplaatsen heetten in alouden tijd, toen Gods volk zich nog bepaalde tot het volk van Israël, synagogen, en in deze synagogen was het dat de openbare eerediensten plaats grepen, terwijl de tempel gewijd was voor de heilige dingen die den God des Hemels werden geboden.

Die tempel is, zooals wij weten, verwoest geworden. Moria's berg is sedert dien, voor zoover het Gods heiligdom betreft, ledig gebleven. Geen Godstempel is, tot heden toe, op die plaats weer opgericht geworden.

De profeet, hetzij dan Micha of Jesaja, of allebeide, zegt of zeggen hier dat in het laatste der dagen geschieden zal dat de berg van het huis des Heeren vastgesteld zal zijn in de toppen der bergen. Vragen wij thans der wereld of het nu het tijdperk van het laatste der dagen is. Menigeen zal trachten te ontkennen dat de teekenen der tijden in de wereld kunnen worden waargenomen, maar dat ontkennen zal bij dezulken alleen oorsprong vinden in de vrees dat het eigenlijk wel zoo zou kunnen zijn, daar echter eigen ongerechtigheid zoo zwaar weegt dat liever niet aan het einde wordt gedacht, wordt getracht deze vrees te bemantelen door beweegredenen bijeen te brengen waaruit dan te blijken zou vallen dat er van zoodanigen tijd nog geen sprake kan zijn. Anderen daarentegen zullen grifweg willen bekennen dat wij inderdaad leven in het laatste der dagen, maar de teekenen er aan verbonden niet in eigen kring waarnemende, zullen zij datgene wat anderen hun bieden liever niet op willen merken, omdat het op 't zelfde oogenblik eene veroordeeling in zou houden van eigen gevoelen.

Geen een hunner evenwel heeft het flauwste begrip van het Huis des Heeren dat, volgens als waarheid erkende profetie, in de toppen der bergen gebouwd zoude moeten zijn.

Toch staat er, in al zijn luister, in al zijne glorie en in al zijne heerlijkheid, het Huis des Heeren in de toppen der bergen gebouwd. Geene vergaderplaats, waar openbare bijeenkomsten worden gehouden, alzoo geene kerk, waarin godsdienstige samenkomsten zijn belegd, maar in werkelijkheid het Huis des Heeren, waar alleen verordeningen en heilige ceremoniën worden voltrokken die ten nauwste verband houden met de goddelijke openbaringen in deze dagen door middel van het evangelie, aan Zijne Kerk gegeven.

Dat Huis des Heeren is het resultaat van de jarenlange, en vereenigde pogingen van dat volk wat in daadwerkelijkheid des Heeren komst verbeidt, en wat bezig is een koninkrijk voor te bereiden waarin straks de Christus des Hemels neder zal kunnen komen, en waar Hij naar waarheid als Koning gehuldigd zal worden.

Dat Huis des Heeren is „vastgesteld in de toppen der bergen”. Daar waar de bergen der aarde het allerhoogst zijn, waar de geest der vrijheid het meeste wordt gehuldigd en geëerbiedigd, daar is dat huis gebouwd. In een der hoogste plaatsen van de „eeuwige heuvelen”, in den ruggegraat van het Amerikaansche vasteland, waar zich de toppen der bergen hemelhoog verheffen, onovertroffen door eenig ander deel van de wereld, daar staat Gods huis. Daar is het dat de

„volkeren toevloeien”. Daar is het dat „vele heidenen henengaan en zeggen: Komt laat ons opgaan tot den berg van het Huis des Heeren”. Gedurende meer dan zestig jaren wordt er over de aarde uitgezonden eene schare van dienstknechten van God die in ootmoed en nederigheid voortgaan om te prediken en der wereld bekeering toe te roepen, en bezig zijn de volkeren der aarde te verzamelen tot den berg van Zion, omdat zij weten dat de tijd aanstaande is dat uit Zion de wet des Heeren uit zal gaan, als wanneer 's Heeren woord Jeruzalem tot uitgangspunt zal kiezen.

Geene macht der wereld is in staat dit groote werk der laatste dagen te verhinderen. Geene macht zal omvattend genoeg blijken om het werk van God te niet te doen, ja zelfs niet om het te verhinderen. Al de rampen die het aardrijk thans overkomen en in de toekomst nog voor deze wereld zijn weggelegd, zullen het hunne er toe bijdragen het werk van God te doen wassen en groeien. Gerechtigheid zal eenmaal de aarde bedekken, wanneer de kennis van God zoodanig zal toenemen, dat zij gelijk zal zijn aan de wateren die den bodem der zee bedekken. En schijnt thans de tijd nog verre dat de vredevolle en gezegende arbeid van Geds knechten tot grooten bloei zal komen, een stille kracht is steeds werkzaam, en in grootere en ruimere mate als wij wel vermeenen.

Het werk van God en deszelfs aanhang is in twaalf jaren tijds meer dan verdubbeld, en ofschoon, vergeleken bij den grooten omvang van menschen die er leven onder de zon, nog klein schijnt de aanhang van hen die zich de kinderen van God dezer laatste dagen noemen, wie zal de krachten meten die in de toekomst zich zullen ontwikkelen wanneer de banden der slavernij overal zijn geslaakt en de heerschappij verbroken wordt die thans de rechtvaardigen van hart nog gevangen houdt in de sleur van het oude? Gewisselijk, Gods werk gaat met rassche schreeu vooruit. Alleen dit: wij kunnen het niet altijd zien, omdat wij onze blikken niet steeds in goede richting laten werken. De heerschappij der wereld wordt verbroken, en aan de kimmen ontluikt het licht der vrijheid overal, welke vrijheid eenmaal Gods dienstknechten, in grootere mate dan ooit uitgezonden, in staat zal stellen elkeen, met meer invloed te wijzen op het Huis des Heeren gebouwd, overeenkomstig de profetiën van het verleden, in de toppen der bergen, alwaar zich straks, met drommen tegelijk, de heidenen zullen verzamelen om te luisteren naar het woord dat de Heere Zijne kinderen van dezen laatsten tijd, te zeggen heeft in verband met de groote toekomst die op hare beurt weer nieuwen tijd zal zijn.

ALS WIJ EEN ZINTUIG MINDER HADDEN.

Hebt gij er wel eens over gedacht, waarde lezers, hoe ons, menschenkinderen, de wereld voor zoude zijn gekomen als wij zonder oogen geschapen waren?

Voorzeker denkt gij oogenblikkelijk: Dat kan ons immers elke blindgeborene zeggen, of dat kunnen wij ons zeer goed voorstellen als wij ons slechts verbeelden dat de duisternis van den nacht eeuwig duurt. Ook kunnen wij ons reeds hiervan een begrip vormen als wij onze oogen sluiten, en dan beproeven om, al rondtastend, onzen weg in de kamer te vinden.

Geloof mij evenwel, dat zulks eene dwaling is. De blindgeborene ziet niet, maar millioenen anderen zien voor hem. Hij vindt de wereld geheel voorbereid voor een ziend menschengeslacht, en verneemt zooveel van dingen die zichtbaar zijn, dat hij zeer veel weet zonder het juist zelve gezien en ondervonden te hebben. Hij weet dat er eene zon is die hem verwarmt, ofschoon hij die nimmer gezien heeft.

Hij weet dat er huizen zijn die gebouwd werden, hoewel hij ze nooit zag. Hij weet dat er groote wateren zijn, hoe zeer hij ze zich niet voor kan stellen. Hij is omgeven door eene wereld van voorwerpen die hij weliswaar niet ziet, maar waarvan hij het gebruik door ondervinding en het onderricht van hen die zien kunnen, kent.

In één woord: de wereld van den blindgeborene, al is zijne opvoeding nog zoo verwaarloosd, is en blijft nog altijd eene wereld die door het zien is onderricht.

Het oog van anderen is ook, in zeker opzicht, een oog voor hem, en is het ook dat hij van vele dingen een vreemd en wonderlijk denkbeeld heeft, zoo is toch de onophoudelijke omgang met ziende menschen voldoende om aan zijne voorstellingen en oordeelen eene wending te geven die de waarheid nabij komt.

Indien dit reeds met den blindgeborene zoo is dan is zulks nog veel meer het geval met ons wanneer wij, die zien kunnen, en ons leven lang gezien hebben, ons slechts in onze gedachten een begrip willen vormen van menschen die zonder oogen geschapen zouden zijn.

Wij hebben gezien, en dit is genoeg, om ons van de dingen die buiten ons staan, een begrip te maken. Wanneer wij ook onze verbeelding inspannen om ons eene wereld voor te stellen bedekt door eeuwigdurende, ondoordringbare duisternis, altijd zullen de ondervinding en de kennis die wij hebben opgedaan, ons zelfs in die eeuwige duisternis, vergezellen, en aan ons oordeel eene onjuiste richting geven.

En evenals de mensch die zich, al schertsend, de oogen laat toebinden, om al rondtastend in de kamer zijn weg te vinden, juist daarom zich de levendigste voorstelling maakt van de dingen die hij

gezien heeft, evenzoo zou het een menschengeslacht gaan dat eenmaal gezien heeft. en de juiste voorstelling van de omringende wereld in zich opgenomen had, — voor hetzelfde had afgesloten.

Hoe geheel anders zou de wereld zich vertoonen aan een geslacht van menschen dat nog nooit een lichtstraal van de wereld ontvangen had?

Van de wereld zelve zou zulk een geslacht geen verder denkbeeld hebben dan de voet reikte.

Van hoogte zou het geen ander begrip hebben dan hetgeen de verst uitgestrekte hand ontdekken deed.

Van afstanden zou hoogstens het geluid eene duistere voorstelling kunnen geven.

De aanwezigheid der meeste verschillende dingen zou slechts door den reuk kenbaar worden.

De voorstelling en de kennis der menschen zouden, in één woord, zoo beperkt zijn, dat wij ons daarvan volstrekt geen begrip kunnen maken.

Ja, het is ons misschien even onmogelijk een juist denkbeeld van zulk een blind menschengeslacht te hebben, als het voor hen zou zijn zich eene juiste voorstelling van de wereld eens zienden te maken.

Wij denken allicht dat deze beschouwing eene inleiding moet zijn op eene lofrede op het licht en ons oog. Dit is het geval niet. Het is om een andere gedachte die ons iets nader brengt tot dit onderwerp, namelijk: hoe zou de wereld zich voordoen aan een geslacht van menschen dat met één zintuig meer geschapen was dan wij?

Wij hebben vijf zintuigen: wij kunnen zien, hooren, ruiken, proeven, en gevoelen, en alleen door deze vijf zintuigen leeren wij de buitenwereld rondom ons kennen.

Zouden wij meer van deze wereld weten als wij plotseling een zesde zintuig kregen?

.....
 Hier zetten wij een regel puntjes, omdat wij het niet weten, en bijgevolg onze beschouwing dienaangaande op hebben te schorten totdat wij, tijd en wijle, in het bezit van dit zesde zintuig zullen worden gesteld.

Amsterdam.

H. Schilperoort.

DE LOGAN-TEMPEL DOOR VUUR VERWOEST.

Op Dinsdag 5 Dec. tusschen 7 en 8 uur 's avonds, brak eene vreeselijke brand uit in den tempel te Logan. Het vuur werd het eerst ontdekt door Mrs. Henry Mc. Culloch, die aan de andere zijde der straat woont. Zij zag het schijnsel der vlammen door de vensters van

het benedengedeelte van het gebouw. Onmiddellijk werd alarm gemaakt en de brandweer was spoedig ter plaatse.

De brand was ontstaan in een kabinet onder de hoofdtrap in het oostelijk gedeelte van het gebouw. Dit kabinet bevatte het elektrische schakelbord, vanwaar de lichtgevende draden door al de appartementen van den tempel gevoerd werden. Verondersteld wordt dat het vuur ontstaan is door eene defecte draad.

Een middelmatige waterstraal uit eene kleine slang bestreed het vuur in en om het kabinet en in een korten tijd hadden de brandweermannen het vuur geheel bedwongen, zoo zij tenminste vermeenden. Maar kort daarna brak het vuur opnieuw uit op de tweede verdieping en nu op zulk eene wijze, dat groot gevaar bestond voor het geheele inwendige van den tempel. Een dikke waterstraal werd op den brand en op het omringend gedeelte van het gebouw gericht en al spoedig was men het vuur meester, maar niet, dan nadat groote verwoesting was aangericht geworden door vuur, rook en water.

Een architect, welke het gebouw inspecteerde, raamde de schade op 100.000 dollars. De meubileering in dit gedeelte van het gebouw, was zeer kostbaar en de schade, daaraan geleden door vuur en water, is zeer groot.

Een nauwkeuriger onderzoek omtrent de oorzaak van den brand, bracht aan het licht, hoe het vuur ontstaan kon zijn. De avond tevoren plaatste de opzichter van het gebouw een pot vernis op den vloer van het kabinet, waar zich het elektrische schakelbord bevond. De elektrische draden, welke vandaar door het gebouw liepen, waren beschermd door een looden buis. Op een of andere wijze is die buis heet geworden en gesmolten, en als gevolg daarvan geraakte de vloer in brand. Het vuur breidde zich uit, totdat het de pot vernis bereikte, waardoor het overvloedig voedsel ontving.

Deze tempel, welke de vierde was, die door het „Mormoonsche” volk gebouwd werd, en de tweede die in Utah was opgericht, werd ingewijd op 17 September 1884 en kostte ongeveer 500.000 dollars. Zeven jaren werd er over gebouwd, President Brigham Young legde de eerste steen in 1877. Het gebouw was uit kalksteen opgetrokken, vijf verdiepingen hoog en zonder de bijgebouwen, mat het 171 bij 95 voet.

RIJMPREEKJES.

No. 6 Kerk-plechtigheden.

„Ik leef zoo goed als 'k leven kan in 't ondermaansche stofgewemel, sluit bij geen enk'le kerk mij ân, vertrouwend dat men in den hemel niet let op 't uiterlijk gedoe, maar op een innig, deugdzaam leven. 'k Ben al die plechtigheden moe, en hecht alleen aan 't Hooger Streven!”

Mijn vriend, uw streven voert u ver. Ware onze Heiland Zelf op aarde (de Grootte Gids en Levens-Ster), 'k vertrouwd dat Hij dit óók verklaarde. Maar als de Heiland dan eens vroeg, heel vriend'lijk, zonder u te krenken: „Voert u uw streven ver genóeg?” Welk antwoord zoudt gij Hem dan schenken?

Hoe deugdzaam ook uw levensloop, den Christus streeft gij niet te boven. Daarop is niet de minste hooop! Maar waarom dan opzij geschoven wat Hij uitdrukkelijk heeft geleerd en Zelf ook stipt is nagekomen? Als Hij den doop, bij voorbeeld, eert — de Godmensch — zal een mensch dan schromen?

Zie Hem daar tot den Dooper gaan. De Dooper weigert: „Mij is noodig!” Maar Christus's woord doet hem verstaan: „'t Betaamt ons . . . 't is niet overbodig!” 't Vervullen, ook met plechtigheên, aller gerechtigheid — God vráágt het! Hijzelf gaf 't voorbeeld in 't verleên; wie wil weerstrevig zijn? wie wáágt het?

FRANK I. KOOYMAN.

OVERLEDEN.

Reeds eenige malen waren vele Salt Lakers en andere inwoners van dezen staat naar het station gegaan, om een laatst vaarwel aan de vertrekkende militairen toe te roepen. Steeds was het afscheid ernstig, omdat het werd begrepen, dat dit vaarwel voor velen misschien 't laatste afscheid op aarde was.

Ook Zaterdagavond werd weder afscheid van vertrekkende militairen genomen. Toen vertrok het 42ste regiment Infanterie en algemeen werd gedacht, dat de mannen spoedig naar het oorlogsveld zouden gaan. Tranen waren zichtbaar, menig hart klopte angstig, maar de offers moesten gebracht worden en daarom werd in het afscheid berust. Niemand dacht echter dat spoedig eenigen dezer kloeke mannen door een ramp het leven zouden verliezen. Door een botsing, als in de telegrafische berichten is vermeld, verloren drie hunner het leven en bekwam een grooter aantal verwondingen.

Een dezer slachtoffers, Guy B. Alexander, is geen vreemdeling voor de Nederlanders in dezen staat, en ook is hij aan velen in Nederland bekend. Zijn tehuis was in Heber City, maar eenige jaren geleden vertrok hij naar Nederland om een zending te volbrengen. Na eerst in eenige plaatsen gearbeid te hebben, is hij geruimen tijd als secretaris van de Zending op het hoofdkantoor werkzaam geweest. Hij was nederig, kalm, zeer verstandig voor zijn leeftijd, en deugdzaam. Alhoewel een jongeling zijnde

gaf hij blijk den ernst en het doel van het leven te verstaan. Met opoffering heeft hij gearbeid en zijn werk is niet ijdel geweest. Na zijn terugkomst in Utah is hij eenige jaren kapelmeester geweest van het muziekkorps van de Landbouwschool te Logan, en gaf toen blikken van zijn groote bekwaamheid.

Toen de oorlog uitbrak, gevoelde hij zich gedrongen zijn vaderland te dienen en nam dienst bij de Infanterie. Het regiment waartoe hij behoorde, werd in Mei gevormd, en Alexander werd aangewezen een muziekkorps op te richten. Hij was zoo in Logan bemind, dat vele leden van het Korps te Logan met hem dienst namen. Het muziekkorps werd zeer geprezen en men had achting voor zijn bekwaamheid.

Eenige maanden geleden huwde hij met Miss Viola Allen van Alberta, Canada, zoodat zijn jeugdige vrouw door dit ongeluk zwaar getroffen is.

De zendelingen die met hem gearbeid hebben en de leden der Kerk die met hem bekend waren, zijn door zijn overlijden diep geschokt. Als Christen heeft hij zijn plicht gedaan, toen hij op zending werd geroepen, en als burger der Ver. Staten was hij gewillig zijn talenten in den dienst van zijn vaderland te gebruiken en zoo noodig zijn leven te geven. Het loon der getrouwen zal hem niet ontgaan.

De lijken van Guy B. Alexander en Clayton B. Preston werden naar Logan vervoerd en kwamen aldaar Woensdag aan. Omtrent 2000 personen stonden aan het station en begeleidden de lijken naar de Lindquist Undertaking Parlors. Hun begrafenis zal Vrijdag op militaire wijze plaats hebben.

„Utah Nederlander”.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande halfjaarlijksche conferentie van de Amsterdamsche hoofdafdeeling zal worden gehouden op Zondag 24 Eebr. a.s., waarvoor drie openbare samenkomsten zijn uitgeschreven, waarvan twee, des morgens 10 en des avonds 6 uur, in het Casino-gebouw, Waterlooplein, terwijl de namiddag vergadering, aanvangende om 2 uur, zal worden gehouden in de gewone vergaderzaal, Nes 27-29.

Alle zendelingen, vrienden en belangstellenden van andere plaatsen zijn vriendelijk uitgenoodigd.

INHOUD:

Om geesten te beproeven blz. 58	De Logan-Tempel door
Oordeelt niet . . . . „ 63	vuur verwoest . . . . blz. 69
Micha 4: 1-3. . . . „ 65	Rijmpreekjes. . . . „ 70
Als wij een zintuig minder	Overleden . . . . „ 71
hadden . . . . „ 68	Conferentie-Aankondiging „ 72